

UKRAJINSKYJ
ŠLJACH
V YCHAZI
I KAŽDÉNO MĚSICE

Adresa redakce a administrace:
„UKRAJINSKYJ ŠLJACH“
Rychnov u Jablonce n/N.
Schillerova ul. č. 358.
Č. S. R.

НАЦІЯ ПОНАД ВСЕ!

НАША СИЛА В НАС САМИХ!

УКРАЇНСЬКИЙ ШЛЯХ

НЕЗАЛЕЖНИЙ ЧАСОПИС

„УКРАЇНСЬКИЙ ШЛЯХ“

виходить 1. кожного місяця.

Передплата річно:

в Ч. С. Р. 12.— Кч

в інших державах . . . 20.— „

окреме число 1.— „

Адреса редакції і адміністрації:

„UKRAJINSKYJ ŠLJACH“

Rychnov u Jablonce n/N.

Schillerova ul. č. 358.

Č. S. R.

Ліберець дня 1. серпня 1936 року.

Випускаємо між людей „Український Шлях“, свідомі ваги часу та нишнього положення українського народу, як на всіх його землях, так і на еміграції.

Поява „У. Ш.“ не в і не буде передвісником заложувань нових партій чи союзів, роздроблювань — і без того роздроблених — наших сил, хочби вже тому, що виходитиме він не в „центрі“ з його претендентами на керування українською еміграцією, а в осідку скупчених стрілецьких мас, що прагнуть авторитету-провідника. Хочемо і будемо видавати наш „Український Шлях“ незалежним від яких-будь партій чи організацій, без якого-будь партійного забарвлення, без обіцянок „земних благ, Богом даної влади“. Нашим завданням є розгорнути сторінки історії боротьби України за волю та удержувати в душі українського вояка хотіння державника.

Слідкуючи роками за українською пресою, як на еміграції, так і на всіх землях України, не бачимо в ній — за винятком соборницької — прагнень до сповнення обов'язків перед майбутньою Українською Державою, стремління до консолідації й скріплення всіх — дійсно національних — сил в одному нероздільному цілому, виховання національно-українських чеснот і непохитної волі — бути паном на своїй власній землі. Натомість бачимо безліч „решетів“ на народній справі та крутійств із замилюванням очей гарними словами, свари за орієнтації й за те, „чий пан ліпший“, та особисті порухунки між збанкрутованими „заступниками народних інтересів“. Тому ми свідомо відкидатимемо чужі, ворожою українському народові рукою штучно насаджувани й прикриті інтернаціональними гаслами розсадники партійництва зі всіма його ошуканськими наслідками. Ту прогалину будемо заповнювати любов'ю до всього свого — українського. Хочемо знову розбудити приспані „культурництвом“ хотіння українського вояка й громадянина — взяти на себе добровільно важкий хрест ладної боротьби за визволення. Наші та нести його непохитно серед наруги й зрадництва різних Юд і знущань ворогів.

Світові події перебігають перед нашими очима як в калейдоскопі, й одні менше, а другі більше доторкуються справи нашої державности та в своїй мінливості наближують її нам з неминучістю природного закону розвитку. А що зроблено, щоб ми події зустріли готовими? . . . Навіть малі чисельно народи, сильні духом і вірою у власні сили, боротьбою здобули право своє й ростуть — могутніють. Світ палає з усіх кінців, а його огонь нині вже не в стані подолати найхитріша міжнародня дипломатія. Держави, озброївшись по зуби, шаленою шкорою мчать в обійми молоха — нової світової війни, яка, без сумніву, перекоотиться й по наших землях. Тож мусимо вже нині вилічувати наші немірні серця від усіх партійницьких хороб та готувитись зустріти події об'єднані одною думкою, одним бажанням, із одним могутнім, багатоміліоновим, міцно стисненим кулаком. Але під проводом своєї — дійсно української, а не „масонсько-інтернаціональної“ еліти! Коли не хочемо, щоб Українська Держава знов стала тим, чим була в р. р. 1917-20, треба не допустити й здалека тримати від впливу на нову Українську Державу всіх руйнівників різної масті, що стоять на послугах чужих агентур, що злобно дихають на Українську Націю, нашу традицію, землю й державницькі заповіді наших предків.

Починаючи з року 1917 на наших вояцьких душах і тілі робили нечувані в світі експерименти. Нас, вояків, перепускали через різні політичні млинки, решетували й обтовкували в різних ступках та спекулювали нами як товаром, а їхні спекуляції заплатили десятки тисяч українських вояків своїм життям. А вже й зі скитальцями торгували, крутили, зашіпували та підкурювали інтернаціонально-угодовецьким зіллям в надії, що вже опаніємо. Та всі їхні зусилля зісталися марними! За винятком одиниць, котрі далися одурити, ми й надалі залишилися тими учасниками славних боїв під Крутами й Базаром, Чортківським й Зімового походів та чотирикотника смерті, а пахне й тепер нам українське національне євшан-зілля з нашої української рідної землі, встеленої золотим колоссям, прикритої блакиттю неба та заросеної шляхетною кров'ю українського вояка!

І чи можемо бути інакшими ми, сини одної Батьківщини й члени нероздільної Української Армії, учасники безсмертних чинів? Ні! . . .

Ми й сьогодні прислухаємося до голосу своєї рідної Української Землі, відчуваємо з неї випари нашої крові та плакаємо одну думку, одну традицію, одні бажання — створити єдину, нероздільну, власну могутню багатоміліонову силу, бо знаємо, що лише власною силою дійдемо до цілі — навіть через штучні зіпкі — та здобудемо й закріпимо за собою навіки Українську Соборну Державу!

Політичні партії можуть бути лише в своїй державі. Доки нема української держави, нема української політичної партії. Є лише духові провідники народу, що борються за його найвищий ідеал.

Ті, що хочуть бути панами свого життя, мусять знаходитися все в наступі, бо лише раби борються. В боротьбі за велику віру, за свій національний ідеал, ніяка жертва не є за великою!

Українська визвольна справа й соціалізм.

(РП). Довгі десятиліття поважна частина нашої інтелігенції перебувала під впливом соціалістичних ідей. В ці ідеї вірилося, як у щось незрушиме, так, як віряться в Бога — не шукаючи доказів. Тепер ця сліпа й шкідлива віра вже зникла. Більшість українців давно перестала думати, що наше спасіння в соціалізмі. Проте ще лишилися рештки ідейних покручів, що продовжують безнастанно мріяти про драгоманівський чи марксовський „рай“. Цим нечисельним партійним гуртам ще вдається знаходити наївних людей, що йдуть за ними — вносячи зазолот на фронті нашої боротьби з історичними ворогами й шкодячи визвольній справі.

Людині, що вмів дивитися тверезими очима на життя, цілком ясно, що кожна нація розвивається своїми шляхами. Далеко не однакові обставини існують у різних націй, а тому й не однакові завдання стоять перед ними. Міжтим соціалізм якраз зродився на підставі наївної віри, ніби працюючі цілого світу мають однакові інтереси. На думку соціалістів, співробітництво й співжиття народів ув одній бездержавній світовій спілці було б цілком можливе, коли б — мовляв — знищити капіталізм, що підтримує штучну ворожнечу між націями. Тимчасом у дійсності в далеко не так.

Та кому-кому, але нам, українцям, ніяк не доводиться довго шукати за доказами, що нема чого сподіватися підтримки від пролетаріату інших націй! Хіба московський Ванька, йдучи працювати на наші фабрики, думає над тим, що він відбирає хліб українському робітникові? . . . Хіба цього Ваньку з комуністичної партії гризе сумління, що він руйнує добробут українського робітника й селянина?

Або хіба польський соціаліст дуже то застановляється над тим, що час йому вже забратися з Бориславських нафтових джерел і звільнити варстат праці для українського робітника на Зах. Землях, що гине через безробіття?

Цю жорстоку правду, прикрити соціалістичними дурійками, вже давно добре бачуть і розуміють і українські робітники, і селяни, і працююча інтелігенція, але свідомо не хочуть її бачити й розуміти наші соціалісти різних мастей. Всі ці недобитки партійної анархії 1917-20 р. р. закривають очі на життя й — рятуючи рештки своїх колишніх впливів — шукають оперття серед „однодумців“ з московського, польського та інтернаціонального таборів. Ця спекуляція, що межує з національним шкідництвом, називається в них „обороною працюючого люду“ . . .

„Боронять“ вони цей люд від української „буржуазії“ (що її взагалі немає й не було!), лають, гукають на осліп про „загрозу фашизму“ спільно з клікою міжнародніх демагогів, що перебуває на службі Москви — а потім

йдуть здавати звіти своїм шефам з II. Інтернаціоналу, що подібні на пролетарів так, як папуга на вола, бо мають у посіданні величезне майно й в столах, де пишуть палкі соціалістичні статті, переховують грубі пакки акцій капіталістичних підприємств (досить згадати таких соціалістичних лідерів, як Вандервельде та інші, що мають власні мільйонові капітали).

II. Інтернаціонал, як відомо, давно зайняв виразно ворожу позицію до справи нашого визволення й усіма силами піддержує на форумі міжнародньої політики червону Москву. Та це не шкодить нашим соціалістичним „народолюбцям“ у цілості узалежнювати себе від цього збіговиська політичних спекулянтів. У Польщі йде братання українських радикалів і есдеків з польськими пепесяками й соціал-демократами. На еміграції есери-щаровалівці вимозгували соціалістичну „Лігу Сходу Європи“ спільно з москалями.

Прикладів шкідливої й короткозорої політики наших соціалістів можна було б подати багато скрізь, де тільки вони, на лихо українській суспільності, що існують.

Соціалісти називають себе „реальними політиками“, але ж якими реальними здобутками вони можуть похвалитися? Чи може завдяки своєму братанню з II. Інтернаціоналом об'єднали вони долю працюючих в окупованій московськими більшовиками Україні? А може усунули з протекції пепесяків бодай одного польського осадника з нашого села?

Нічого подібного. Від своїх московських, польських, та інтернаціональних партійних „товаришів“ вони не дістали нічого, натомість віддають їм усе: національну гідність, національний інтерес і національну незалежність.

І все це називається „боротьбою“ за „краще завтра українського працюючого люду“! Ці людиці, немов би в гарячці, маячать про „соціалізацію почувань“ та інші грушки на марксовсько-драгоманівських вербах, а самі штовхають наш нарід назад у лапи московської потвори, що все буде хижою без огляду на свій соціально-політичний устрій (доказом цього в сучасна „соціалістична“ Москва).

Поділ людства на нації не є штучною вигадкою, як думають ці запоморочені фантасти, і годі його усунути соціалістичними теревенями. Розвиток окремих націй прямує своїми шляхами й соціалістичною демагогією не переписати цього відвічного закону. Нації не „братуються“, як це сниться нашим соціалістичним дурисвітам, лише невпинно змагаються між собою в усіх сферах суспільного життя: в політиці, економіці, науці, літературі, мистецтві і т. д. Якраз це є основою розвитку людства, бо життя існує

Клонім голови!

тільки там, де є змагання.

Соціалісти думають інакше... Своїми ідеями вони не скріплюють, лише послаблюють духову, політичну й організаційну відпорність суспільности й — вмовляючи в неї дурні казки — анеохочують до боротьби. Міжтими у житті здобуває тільки той, хто бореться й у боротьбі вмів перемогти. Давно пора лишити байки про „спільні інтереси світового пролетаріату“ й тверезими очима поглянути, що навколо нас діється. А діється так, що й закордонний робітник, і капіталіст заздрим оком поглядають на наші народні багатства, а московський, польський та інший ворожий пролетаріят давляться українським добром, не думаючи його зрети...

Тому кажемо: всі ті, що дезертують з фронту Національної Революції за одвірки соціалістичної демагогії, в шкідниками Української Нації; всі ті, що братаються з інтернаціональними соціалістичними політиканами, служать не своїй а чужій ворожій силі. Українська Революція потребує єдності думки й чину всіх прошарків нації: робітників, селян і інтелігенції, що тільки самі — власними творчими зусиллями — зможуть встановити в Українській Державі справедливий внутрішній лад.

Соціалісти цю національну єдність руйнують. Кермовані своїми хворими ідеями, вони є здатні повторити лише те, що вже зробили в 1917-20 р. р., кинувши Україну в прірву внутрішнього розкладу й анархії — що відкриває шлях окупантам нашої нації. Не забуваймо, що винниченківщина, махновщина, й волохівщина, які вписали чорні, ганебні сторінки в нашу історію, були духовим і політичним плодом соціалістичних ідей.

Наша будучність не в інтернаціональній соціалістичній дурійках. Московський, польський та інший чужонаціональний робітник ще ніколи й ніде не станув в обороні української справи, ніде не доказав, що може поступитися власним інтересом у нашу користь. Так було, так є й так буде доти, доки ми самі не навчимося протиставитися всякому гнобителю й визискувачеві, без огляду на те, хто він — буржуй чи пролетар. Існує тільки один закон існування націй, що не хочуть бути погноєм для інших — закон боротьби й йому всі вони підпорядковані.

Ми не сміємо лишитися позаду!

Передплачуйте й читайте „Український Шлях“!

ОГОЛОШЕННЯ.

Управа Української Громади в ЧСР подає до відома всім філіям та поодиноким членам і читачам „Інформаційного Листка“, що в місяця липня ц. р. „Інформаційний Листок“ не виходитиме.

Натомість виходить часопис „Український Шлях“ і в цьому часописі будемо містити інформації в життя нашої Громади.

Перше число цього часопису буде надіслане всім нашим членам і філіям вже 1. серпня ц. р.

За Управу Української Громади:

Др. М. ГАЛАГАН в.р. А. ХМАРУК в.р.
голова прес. реф.

На українській землі, у Львові-городі, знову засіло вороже судилище... Судить воно українських націоналістів-революціонерів, а серед них і тих, що недавно вже перейшли Голготу варшавського процесу й вийшли з неї, щоб до смерті, чи довгі роки каратися в польських тюремних казематах.

Львівський процес є логічним продовженням варшавського. Формально, участь у процесі тих українських націоналістів, що вже відбули „Варшаву“, упереджена всіма потрібними параграфами й слідчими актами... А проте в цьому виявляється також і польська духовна ментальність — жорстока й мстива — що живиться сполошеними відруками ненависті й в гаслі — „добити їх“ — шукає самозаспокоєння...

Атакована українським націоналістично-революційним рухом, Польща опинилася в дуже важкій ситуації! Цей рух загрожував її внутрішнім основним позиціям і компромітував назовні, демонструючи слабкість польської держави й її малу вартість міжнародного політичного чинника. Варшавський уряд мусів наспіх шукати способів рятування положення; ці засоби й склали польський плян.

Проголошенням „нової ери“ польсько-українських відносин, уряд заходився здобувати підтримку легально-партійного урядового табору в своїй боротьбі з націоналізмом. Це йому вдалося!... Угодовщина, сама занепокоєна зростанням революційного руху, що послідовно скидав її з політичної шахівниці, охоче пішла в хвості варшавських комбінацій. Мета цих комбінацій полягала в тому, щоб розвинути українське суспільство на ворогуючі частини („діли й пануй“), при тому угодовський табір, побороюючи під урядовим проводом націоналізм, мав водночас репрезентувати собою „відповідальну громадську опінію“ ЗУЗ і цим скріплювати міжнародні позиції Польщі.

Щодо самого українського націоналізму, то Польща здавала собі справу, що ніколи не спроможеться знищити його в безпосередньому двобою. Далеко легшою видавалася їй можливість розложити його з нутра, скомпромітувати в українській опінії різними провокативними засобами й в цей спосіб підірвати його вплив на маси. І тут допустилася вона найбільшої похибки! Засліплена й підступна в своїй ментальності, не зрозуміла вона, що сягає зухвалою рукою як-раз на найбільшу твердиню націоналістичного руху — на його душу, мораль і силу ідей, що є непереможні, бо кільчатся тисячами гонів із душі, моралі й ідей самої Української Нації, з її органічного нутра! А кому, де й коли вдалося вбивати нації при допомозі поліційних шпівців, провокаторів і конфідентів?!

Штучно витворюючи одною рукою, при спочутливій підтримці угодовщини й її „національної“ преси, атмосферу „азефовщини“ на ЗУЗ — Польща другою підготовляла варшавський процес. Підготовляла ретельно, довго й систематично, з застосуванням усіх можливих метод „слідства“, великих грошевих затрат, міжнародних інтервенцій і т. д. Коли ціла та її „робота“ кінець кінцем скінчилася безвслідно, то спричинили це дві обставини: польська самопевність, що унеможливила правильне зваження сили українського націоналізму, і польська ж — ославлена в цілому світі — організаційна „здібність“... Варшавський процес мав „доказати“, що ОУН гнів й розкладається,

що вона є зряддям різних міжнародних чинників, що її провідники відірвані від членства й суспільства... О, Польща була певною перемоги! Подібна на того боксера, що його зухвалість не йде в парі з спроможностями, вона зробила все від неї залежне, щоб перетворити процес у свого роду світовий ринг і там послідовними ударами побити й оплюгавити український націоналістичний рух. А у висліді — сама була збита блискавичним „нок аутом“!... Героїчною поставою своїх представників — Бандери з товаришами — націоналізм продемонстрував перед цілим світом силу своєї моралі, ідейну непримиримість, внутрішню здоровість і організаційно-політичний розмах. Хитро плетена провокація скінчилася для Польщі скандалом! Недарма ж сама польська опінія нарікала, чому процес не відбувся при замкнених дверях десь у Ломжі...

Генеральний польський наступ не проломив визвольного-революційного фронту. В ударі з окупантами цей фронт ще більше внутрішньо скріпився, удосконалив свої форми й тисячами шляхів, як фатум продовжує опановувати українську дійсність. А угода „нової ери“, що згідно з пляном мала стати могилою націоналізму, цілим своїм неприродним, шкідницьким і безглуздим змістом сама собою готує йому терени все більших впливів і нових перемог. Польща це відчуває; вона цього жахається!

Львівський процес — це черговий удар у ще незагоєні, як думає Польща, рани українського націоналізму; це нова спроба захитати його позиції серед суспільства (недарма ж головним предметом процесу якраз обрано акти ОУН супроти осіб української націоналісти). Це також реванш за Варшаву... Притягнення до процесу жертв варшавської розправи, що по набутих уже засудах можуть хіба лише відповідати власними головами, безперечно також не було без певних розрахунків і надій. „Свентокшишські“ та інші тюрми „побожною“ Польщі ховають у собі різні психологічні можливості... Люди — заживо замурані в найтяжчих казематах, засуджені без усяких, здавалось би, надій і виглядів, на повільну загибелю — мають об'єктивні підстави до заломання... Але й тут Польща завнала жорстоку поразку.

У Варшаві більшість підсудних своїм мужнім, принциповим поведінням зуміла відбити польський напад. Але те, що бачимо на суді у Львові, перевищує виявлювані вже зразки героїчної посвяти під час усіх дотеперішніх процесів УВО і ОУН. Оскаржені націоналісти творять собою залізну, здисципліновану когорту, що — вже оточена ворогом — упевнено веде бій... Вони знають, що „за цитом“ їм вже не пробитися крізь вороже кільце, але рішені понести пам'ять про себе в будучність нації „на щиті“ слави. Навіть ті, що не витримали тортур при слідстві в справі Перацко, вказують тепер, що вони були лише хвилево надломлені але не зламані, що міцний їхній революційний дух, непохитна націоналістична мораль і готовість виконати до кінця присягу Українській Нації. „Свентокшишські“ тюрми не „перевиховали“ жертв польської окупації... Вони лишилися самі собою. І львівський процес увійде в аналі Революції, як заповіт ідейного горіння й жертвенности, як образ кричевих чеснот націоналістичного руху.

А вже справді гігантською в своїй духовій силі, моральній красі, непримиримості й героїчності ви-

ростає постать Провідника ОУН на ЗУЗ — Бандери. Того Бандери, що кинув гасло — „згинуті, а не зрадити“ — й вже був засуджений на смерть. Центральним моментом були його зізнання на суді... Мудрість і честь, любов і ненависть, воля й погорда до особистої небезпеки промовляли устами Бандери. Падали його слова — тяжкі, льогічні, гострі: „Так, я дав приказ“, „так, це я наказав“, „так, я борюся за відбудову й скріплення соборної Української Держави“... Слова, що лишать по собі більший слід, ніж томи списаних творів.

Від них, від цілої постаті Бандери віє таким трагічним героїзмом, такою — просто неземною — святістю, що стискається серце... Стискається білля, а водночас виростає в ньому могутнє почуття віри й бадьора радисть. Україно! Ти будеш жити, коли родиш таких своїх синів. Революціє! Ти не переможна, коли виховуєш таких Провідників.

І наступає порівняння... З тими, що претендують на регалії „вождів“ народу, а самі кожний свій слід позначають трухою мертвеччини. Що важуться говорити про відповідальність перед нацією, а самі з головою віддають себе „на откуп“ її ворогам. Де їх Бандери? Їх немає й не буде, бо з осикового пня не виростити дуба...

Над лавою оскаржених у Львові простягла свої хижі крила польська ненависть. Над ними чатують грізні небезпеки... Зеднані одним надхненням — клонім голови перед борцями, що розпинаються на хресті українського націоналізму „за друзі своя“.

Інж. М. С.

Інформаційне віче в Торонто в справі „всеукраїнського конгресу“

Велике інформаційне віче в справі „Всеукраїнського Конгресу“ відбулось дня 5-го квітня ц. р. в 2 год. по пол. в домівці УНО (Торонто-місто) при переповненій людсьми залі.

Віче відчинив предсідник гр. О. Гаврилюк короткою промовою й покликав до слова першого гр. В. Войнарівського, організатора УНО в Онтарію. Він в своїй двогодинній промові зясував присутнім історичними доказами з давніх-давен наші угоди з сусідами, що ніколи не були додержані. Таких самих помилок допускаються і тепер наші лояльні лідери з УНДО, УНР, СУС і різні соціалісти, як на Україні так і на еміграції (прим. в Торонто „Оборона України“ брала участь в нарадах з комуністами). Чи такі лідери є компетентні творити „Всеукраїнський Конгрес“? Чи УНДО Парламентарна Репрезентація і Сп. своїми доносами на націоналістів і голосуванням в лядському сеймі за збільшення польської армії і іншими потягненнями на Західних Українських Землях з одної сторони, а К. Мацієвич, Н. Григорійв і компанія на еміграції з другої сторони можуть думати про добро Української Нації? Чи може Любченки в своїх звелічаннях „вєлікого вождя“ Сталіна, можуть стояти за інтересами Українського Народу?!

Гр. С. Павлюк вияснив дві сторони такого конгресу, після чого присутнім стало зрозуміло, чому такий конгрес не є добрий та не принесе ніякої користі українській суспільності, а навпаки — лише шкоду. Після двогодинної промови були запити, переважно від самостійників і „оборонців“. Відповіді були влучні й питаючі були вдоволені. (Самі заявили). На закінчення відспівано „Не пора“.

Реферати будуть поміщені в цілості в Новому Шляхові.

П. Дубець, писар.

Галичина.

АРЕШТУВАННЯ В ГАЛИЧИНІ НЕ ВГАВАЮТЬ.

З усіх сторін краю доходять відомості, що польська поліція переводить раз-у-раз труси по українських домах шукаючи зброї, революційної літератури і т. п. Разом з тим арештують по селах молодь, звичайно за саме підозріння в приналежності до ОУН.

В Станіславівщині переведено спеціальні ревізії на приказ вводи, а польська преса подає, що поліція знайшла по селах серед населення багато зброї військового типу.

Посвята борців не йде надармо.

Мабуть немає континенту, немає країни, де не було б українців-скитальців. Мабуть немає ні одної закутини з українським населенням, щоб не долетіли до неї вісті про варшавський процес над українськими націоналістами-революціонерами, арештованими і судженими у зв'язку з убивством ляцького міністра Перацького. Поступування ляцьких суддів супроти підсудних і геройська постава підсудних — всупереч польським бажанням — скріпами довіря українського суспільства до Проводу Українських Націоналістів і цілої тієї організації. Докладом цього в численні віча, скликані з приводу того процесу в різних місцевостях країн, де живуть українські скитальці і мають змогу вільно сказати те, що думають. На цих вічах не тільки зложено заяви довіря до Проводу ОУН, але й зложено грошеві датки на дальшу визвольну акцію ОУН і приобіцяно без упину далі помагати визвольній справі.

Страх Польщі.

Боїться власного населення.

В Польщі ввійшов у силу розпорядок міністра внутрішніх справ про заказ носити без окремого дозволу всякого роду шпаци, шаблі, штилети, ножі понад 10 см. довгі. Не вільно теж продавати без дозволу боксери, палиці закінчені залізом і оливом та ін. Смішно воно іноді буває, як державу нападає панічний страх перед власним населенням...

Заповідає сумний

„завтрішній день“ Польщі.

Редактор М. Недзялковскі пише в варшавському „Роботнику“ з 26-го квітня ц. р., що в Польщі вже люде не видержують, що фатально перетягнуто струну, та що тому має Польща до діла з такими кривавими демонстраціями, як ті, що відбулися в Кракові й у Львові. Це все, пише Недзялковскі, польський уряд хоче затушувати, але правду таки годі сховати. З такої політики уряду годі сподіватися добра для Польщі.

Буковина.

Румуни забороняють.

Румуни заборонили концерти українського мужеського хору міщанської читальні в Чернівцях, що мали відбуватися в Ясах, Кишеневі й Пашванах. Буковинська молодь вирікається алькоголю.

Українські корпорації „Чорноморе“, „Запорожжя“ та „Міроносці“ рішили заперестати вживання алькоголю на своїх зібраннях і обходах.

За навчання дітей

української мови в тюрму.

В селі Орашені, пов. Чернівці (Буковина), де немає, як ніде в Румунії, української школи, найняли українські батьки студента Шапку, щоб приватно вчив дітей рідної мови. Але вже третього дня навчання румуни розвігнали 7 дітей, що їх навчав студ. Шапка, а його самого заарештували під заміном протидержавної роботи.

Підкарпаття.

В Ужгороді буде радіостанція.

В Ужгороді мають розпочати в літі б. р. будову закарпатської радіостанції. Авдіції будуть висилати в краєвій мові — як заявив дир. чл. радіо. До основання цієї станції не хотіли досі допустити словаки, хоч вони мають 3 словацькі радіостанції.

У Пряшеві зложать гімназію.

Не дивлячись на довголітній спротив словаків, у Пряшеві буде заснована греко-католическа реальна гімназія для українського населення. Її правним власником буде прашівський єпископ Павло Гойдич.

Пластове свято на Закарпатті.

У Королеві над Тисою відбулося пластове свято при участі 400 пластунів. Посвячено пластовий прапор і 45 пластунів-новиків зложило присягу.

Доклад про Закарпаття в Лондоні.

В Королівському Інституті Міжнародних Справ у Лондоні відбувся доклад С. А. Мекартней-я про Закарпаття. Мекартней побував у Чехословаччині для студій над положенням меншин.

Наддніпрянина.

Догризають рештки української „самостійности“.

Опублікований новий статут всеозного комісаріату фінансів у Москві. Згідно з статутом цьому комісаріатові надається право контролювати й кермувати окремими республіканськими фінансами, як також контролювати трести, призначати уповноважених при місцевих комісаріатах і т. д.

Таким чином компетенції „уряду“ так званої української совітської республіки цілком уневаженні й у фінансовій справі. Комісаріат фінансів у Києві представлятиме з себе цілком підпорядковану Москві установу, навіть без тих мінімальних ознак „автономности“, що існувала досі.

Збезчещують святощі.

13 квітня відкрила спеціальна комісія у Десятинній церкві в Києві саркофаг (гробницю) Володимира Великого. У саркофазі був неповний чоловічий кістяк без черепа і незначні рештки тканини і шкіри. Тепер виставлять саркофаг для прилюдних оглядин, щоб показати, що Володимир не святий, бо його останки такі ж, як звичайного смертника. Азійська варварщина!

Крадуть.

У київському советі профсоюзів здефравдовані величезні суми. Апаратчики творили незаконні фінансові резерви, що в кінці року досягнули коло 6 мільйонів рублів! Ці суми йшли в приватні, або згідно з новою советською теорією — в особисті кишені. Ведення книг уявляє з себе одим злочин! Витрачалися гроші, призначені для асигнувань лікування робітників, розбудови санаторій і т. д. Оскаржено 19 відповідальних службовців.

Як бачимо, соціалістична буржуазія вмє красти не гірше за капіталістичну. А відповідає за це своєю, дійсно таки особистою, кишеною робітник — цей „диктатор“ (в промовах і на папері!) советського „раю“.

Роблять „перевірку“ учителів.

З 145 тис. учителів на Україні 38-7 тис. учителів не мають повної середньої освіти („Вісті“ 17 квітня). Цебто приблизно четвертина учительства без кваліфікації! Большевики переводять тепер перевірку учительства, при чому тільки той буде мати право до звання (титулу) учителя, хто успішно перейде цю перевірку. Очевидно не ступінь кваліфікації буде тут рідшим, а „благодійність“. Підвищили теж заробітну платню учительства, яке жило досі у жебрацьких відносинах.

З діяльності
Української Громади
в Ч. С. Р.

Оломовець. Дня 24. травня для членів Оломовецької колонії о. Гопко відслужив Службу Божу в греко-католицькому обряді. Це гарно вплинуло на місцевих українців, бо вони від довшого часу не мали можливості чути Службу Божу в рідній мові.

Дня 1. травня філія Громади вшанувала 20-ті роковини смерті Івана Франка святою академією. На програму свято зложились: вступне слово голови філії п. Ладика та хорів, музичні й сольові продукції. Програму доповнювали деклямації дітей. Реферат про життя й творчість І. Франка виголосив п. соти. Марунчак. Хор під управою п. В. Герулі вивязався знаменито зі свого завдання. Симпатичний був виступ брата й сестри Савчинович (дуєт). Високомистецькими виступами були: дуєт п. Ва Дяченків (членів місцевої опери), сольо п. С. Дяченка та скрипкове сольо М. Герулі-нової. Форт. доповідь п. С. Дяченка.

Під кінець концерту вшановано пам'ять С. Петлюри відчитанням реферату (п. Ф. Д.) та мінутною мовчанкою й вставанням з місць. Академія закінчилась національним та державним гімнами. Цілий перебіг академії залишив у всіх учасників нестерте вражіння.

Присутніх було помімо несприятливої непогоди понад 110 осіб.

Ліпнік. Членські сходи філії відбулися дня 7. червня. На сходах були присутні члени з Ліпніка, Граніч і гості з ближчих околиць та з Оломовця. Сходина відкрив голова філії п. Г. Бабій короткою промовою та передав слово голові філії з Оломовця п. Г. Ладикові. П. Ладик виголосив гарну й велику промову, що нею підбадьорив і скрипів духово стрілецьтво. По скінченні промови прочитав секретар філії п. Я. Предка реферат про І. Франка. Приїзд голови Оломовецької філії зробив дуже гарне вражіння на членство філії в Ліпніку. Сходина закінчив п. Бабій подякою всім присутнім за участь.

Лазне-Белоград. 20-ті роковини смерті Івана Франка відсвятковано дня 14. червня. Голова відкрив свято та привітав присутніх. Відчитано святочний реферат про І. Франка. Голова філії продеклямував два вірші Франка. Пам'ять Великого Каменяра вшановано вставанням з місць та мінутною мовчанкою. На закінчення голова філії сказав: „Будьмо горді, що ми маємо борців, котрі нам вказали шлях, що ним ми мусимо йти в боротьбі за волю України“.

Мост. Дня 7. червня влаштовано свято з нагоди 20-тих роковин смерті Івана Франка. Голова філії п. П. Петрик зясував значіння для Українського Народу великого поета, а присутні вшанували його пам'ять мінутною мовчанкою та вставанням з місць. Секретар філії п. Букоемський відчитав реферат на тему: „Діяльність І. Франка“. Присутніх 37 осіб.

Дня 14. червня влаштовано таке ж свято для членів філії в Грделовці й околиці. Місто голова п. Корнилів в гарній промові розповів про життя І. Франка, а секретар Букоемський виголосив реферат. По одномінутній мовчанці хор заінтонував „Не пора...“

Михайлівці. Свято І. Франка відбулося дня 15. червня. Голова філії відкрив свято закликаючи присутніх твердо стояти й не тратити духа в скрутний час. Він говорив: „...будемо жити саламахою й водою, а покажемо нашим ворогам, що не дамось розведнати й будемо стояти на сторожі нашої Нації“... Після промови голови прочитано реферат про життя Івана Франка. Свято закінчено вшануванням І. Франка мінутною мовчанкою та повстанням з місць.

Усті н. Л. Членські сходи філії відбулися дня 27. червня при участі всіх членів та голови Мостецької філії п. П. Петрика. На сходах рішено, щоб членство зверталось до себе словами „брат“ і „сестра“. При філії зложено бібліотеку та заперунеровано українські періодичні видання. На слідуєчих сходах рішено відсвяткувати роковини смерті полк. Д. Вітовського.

Стакцін. На Зелені Свята відбулася спільна прогулянка членів Громади з родинами до близької околиці. В гарному й веселому настрої провело членство спільно день в природі та набрало нових сил до дальшої тяжкої праці в сучасній тяжкій добі. Жаль лише, що в тому далекому закутку мало є наших людей, що не дає можливості розвинути ширшої діяльності. Зате, хоч малий є гурт наших членів у Стакціні, всі вони спільно тримаються зеднаною одною Великою Ідеєю.

Філія в Ліберці. Дня 5. липня б. р. філія У. Г. в Ліберці, влаштувала свято 17-ої річниці смерті б. п. полк. Дм. Вітовського.

В год. 10-й в салі „Чеської Бесіди“ зібралися члени й гості. Заступник голови філії п. В. Терлецький, відкрив святочний сходи короткою але змістовною промовою. Члени й гості вислухали з великою пошаною до героя реферат, перечитаний секретарем філії п. І. Паславським. По пере-

читанні реферату вшанували героя повстанням з місць і однохвилиною мовчанкою.

По закінченні свята відбулися звичайні членські сходи. Голова філії п. М. Зав'язанський подав до відома, що вже 1. VIII. вийде власний часопис „Український Шлях“. Цю вістку члени прийняли з радістю та розуміючи велику вагу власного часопису — постановили пожертвувати від філії на пресовий фонд цього часопису суму Кч. 500.—. Незалежно від пожертвованої суми філією, кожний член зокрема зобов'язався добровільно підтримати прес. фонд своєю власною жертвою (дивись список жертводавців).

По закінченні свята і сходи, члени і гості розійшлися в дійсно святочному настрої, щоб нести дальше тяжкий хрест в борні за власне життя і за майбутнє нашої Соборної Української Держави.

З діяльності Української
Жіночої Громади в Чехах.

Дня 24. червня б. р. відбулися загальні збори УЖГ в Ліберці, на яких вибрана була нова Управа в складі:

Голова — А. Тхірова, місто голова — Е. Сидорова, секретарка — Е. Лечукова, скарбничка — Л. Паславська. Контрольна комісія: голова — Ж. Дякунова, члени — Е. Недоступова і Е. Корпітова.

Нова Управа поклала собі завдання: об'єднати все українське жіноцтво та спільними силами приступити до найголовнішого завдання української жінки — виховувати здорове українське покоління, що здібне було б непохитно вести боротьбу на славу Соборної Української Держави.

З життя т-ва „Самопоміч Українських Емігрантів“ — С. У. Е. — на північно-східну Чехію з осідком у Градці Кральове.

31. травня б. р. в Добрушці відбувся з'їзд членів усіх чотирьох відділів СУЕ: Градці Краль., Пардубицях, Йозефові та Добрушці.

Програма з'їзду була надавчій гарна. Перед полуднем відбулася Українська Служба Божа, яку відслужив греко-католицький парох з Праги при співучасті хору відділу СУЕ в Добрушці. В год. 13. відбувся спільний обід та фотографування дітей членів СУЕ в українських національних одягах. По полудні відбулася урочиста академія з приводу 10-ої річниці смерті Головного Отамана Військ Українських, Симона Петлюри та 20-ої річниці смерті великого Каменяра Українського Народу Івана Франка. Велика селя була виповнена б. українськими воїками, їх родинами та чеськими гостями. Присутніх привітали п. інж. Г. Євнявський, голова головної управи СУЕ та п. Микола Мочерняк, голова відділу СУЕ в Добрушці. Реферат про С. Петлюру відчитав інж. Євнявський, закінчуючи словами: „Кров пролита на вулиці Парижа, зобов'язала нас безупинно працювати для ідеї визволення і, коли буде треба, життя віддати для її здійснення“. Реферат чеською мовою відчитав п. інж. Пласкач на тему: „І. Франко, його праця та зв'язки з чеським культурним світом“. Реферат звернув особливу увагу на переписку І. Франка з проф. Т. І. Масариком. Реферат українською мовою про І. Франка відчитали інж. Євнявський та інж. Д. Оснач. По рефератах наступила концертна частина академії. Особливої уваги в ній заслуговують діти, що в українських національних одягах вступали з деклямаціями та співом. Маленька донечка п. диспозента О. Слуки, одягнена в прегарній гуцульській одязі, виступила в мельодрамі, — з супроводом на фортепіані її мами, одягненої також в чудовому гуцульському одязі, — зробила миле вражіння. Мимо дитячих виступів у програму ввійшли сольові та хоріві співи дорослих.

Першу частину академії, зложеною в рефератів, закінчено відспіванням Українського Гімну, а концертну частину закінчено відспіванням „Не пора...“

По закінченні академії учасники з'їзду розіхалися аби й дальше при своїй буденній праці виконувати також працю на добро і користь Української Нації. Присутній.

З яким прапором?

Недавно львівське „Діло“ принесло вістку, що на святі в честь Франка в Нагуевичах соціалісти з під прапору Старосольського здерли синьо-жовті українські прапори й поставили на їх місце червоні комуністичні ганчірки. З цього приводу пришло до кривавих сутичок між „соціалістами“ й українськими націоналістами. Кілька днів пізніше це саме „Діло“ принесло нову вістку, що польська влада розв'язала чи завісила в правах угодовецьке спортове т-во „Сян“ за те, що під час гри це т-во віддало трихвилинною мовчанкою честь поляглим українським борцям.

Ген. Капустянський знову в Парижі.

„Українське Слово“, що його видає Український Народний Союз у Франції пише в ч. 164, що по 9-місячному побуті в Америці та Канаді п. ген. Капустянський повернув до Парижа.

Про ту велику працю, що її виконав п. генерал серед української еміграції, а також пропагандивну роботу серед англійців, американців та французів, подасть сам ген. Капустянський, бо задумує в скорому часі дати низку викладів на цю тему в організаціях УНС у Франції. Українська еміграція в Америці й Канаді розуміючи велику вагу часу — вложила на визвольний фонд 31.473 — ам. дол. та продовжує збірки далі.

Повиже містимо особисте звернення п. ген. Капустянського до представників української соборницької еміграції.

Редакція „У. Ш.“

Повернувши назад до Франції, щиро вітаю всю українську соборницьку еміграцію, що об'єднана в Українському Народному Союзі. З приємністю стверджую, що за часом відсутності наш Союз осягнув нові успіхи в усіх ділянках. Водночас передаю всієї українській соборницькій еміграції у Франції та інших краях Європи щирий привіт нашої еміграції за океаном. Українська еміграція за океаном дуже уважно та пильно стежить за працею нашої соборницької еміграції в Європі. З радістю мушу підкреслити, що наша еміграція за океаном, хоч так далеко від рідної Батьківщини, живе нашою національною ідеєю, й докладає всіх зусиль, щоб як найліпше допомогти Українському Народові в його визвольній боротьбі. Від далеких закутків Канади та Америки аж по Кавказькі гори, всюди там, де тільки живуть і перебувають українці, всіх їх єднає наша національна ідея. Ідейність і велика творча активність еміграції є значною допомогою для нашої нації в її важкій визвольній боротьбі.

Коли на світанку наших визвольних змагань, ми не мали всього того, що необхідним є для повного визволення поневоленої нації, то за останнє десятиліття, як наша нація, так і її еміграція в багатьох ділянках себе підготували до великого діла — збудування Соборної Української Держави. Тому в цю пору всі ми повинні з більшим завзяттям продовжувати наше діло аж до остаточної перемоги.

СЛАВА УКРАЇНІ!

Париж, 9. червня 1936.

М. Капустянський ген.

У К Р А Ї Н Ц І

З появою 1-го числа „Українського Шляху“ ми вступаємо в нову фазу важкої праці. Лукаві нашіптуння, котрими „добрі люди“ намагалися стремління, не можуть стати барикадою на дорозі нашої праці, але навпаки. Ми одні других захопимо, бо у всіх нас спільна мета: підготувати себе на свідомий кадр громадян в скоромайбутній Українській Державі.

Народи, що визволились, простелювали собі шлях пером, словом і мечем. Учімося у народів і ми оцінювати незалежне слово, воно лиш нам вкаже, давножданий шлях.

Не маємо ми своєї шляхти, меценасів, щоб щедрою жертвою своєю, дали нам безплатний часопис в руки. Поки що — взяла одиниця цілий тягар на себе — яка при допомозі горстки з нужденним грошем, здобути працю своїх рук — жертвує на 1. число Українського Шляху, жертвує і труд свій, відмовляючись од відпочинку по тяжкій праці на „насушний“.

Умійте оцінити і Ви незалежний від наказів — „збіговиска інтернаціональних спекулянтів“ — часопис, та поспішіть передплатити і жертвами до голошення Української Правди. Учімося ж „Громадою обух сталини“. Хай не буде ніодного безплатного читача, бо честь дорожча від грошей.

Редакція Українського Шляху.

Свято поляглих героїв у Празі.

Празька філія Української Громади в ЧСР та XIV Курінь Старших Пластунів (СУПЕ) в Празі влаштували урочисте свято на могилах вояків Української Армії — похованих на Ольшанському цвинтарі в Празі.

Свято відбулося дня 11. червня від год. 4-ої пополудні. Уже від другої години на цвинтарі почали збиратися громадяни з Праги й околиць. Точно в четвертій годині голова Української Громади др. М. Галаган зложив на могилі, над котрою мала відбуватися поминальна богослужба, великий лавровий вінець зроблений членами Правької філії Громади, що був прикрашений лентами в національних барвах з написом „Борцям за Україну — Українська Громада в ЧСР“. З черги пластуни зложили букет рож з лентами, що на них виднівся напис: „Борцям за Україну — Пластуни СУПЕ“.

Голова Громади виголосив коротку, але гарну, повну пієтизму промову, що в ній вказав на велике значіння культу поляглих героїв, тих що життя своє зложили в боротьбі за наш найсвятіший ідеал — за Українську Державність. Згадав про те, як вороги на окупованих землях поповнюють святотатство руйнуючи та зневажуючи наші Святі Могили, як по варварськи большевики зневажають могили похованих на Східних Землях України борців за наше визволення. Тому на цих могилах, в особах похованих тут стрільців треба вшанувати пам'ять всіх тих, що кровю своєю освятили боротьбу українського народу з окупантами. Ключючі голови перед цими могилами, ми ключимо голови перед могилами усіх українських вояків, що їхні могили розкидані по цілій кулі земній.

Греко-католицький священик відслужив поминальне богослуження. Співав правький мужеський хор під керуванням інж. Левицького. Богослуження закінчено відспіванням надгробної пісні. „Видиш, брате мій“.

Після богослуження виголосив промову М. Бажанський — член XIV Куріня Ст. Пластунів. В своїй промові вказав на те, що шануючи пам'ять поляглих героїв треба рівнож згадати й тих, що чудом вийшли живими з жорстокої боротьби. І тепер, в місяці червні, коли святкується річниця славної Чортківської офензиви, треба згадати творця тієї офензиви ген. Курмановича,

Помимо досить несприятливої погоди на цвинтарі зібралось поважне число українців. Присутніх нараховувалось до 200 осіб.

Почесну сторожу тримали: в головах члени Празької філії Громади, по боках 2 пластуни й 2 пластунки в одностроях.

Гроби своєчасно оправили члени Празької філії Громади та пластуни.

Гідний уваги є факт, що стрільці згуртовані в Празькій філії Громади, хоч в більшості немає ні й безробітні, дрібними жертвами зуміли зробити вінець на гроби товаришів по зброї, а правькі „батьки народу“, хоч всюди намагаються підшиватись під настрої стрілецтва, не лише не подбали про вінець, хоч їхні матеріальні можливості на це могли дозволити, але навіть не подбали про скромний букет на могили тих, котрими вони, як це вони часто говорять, командували.

Треба паленіти з сорому на згадку про таких „батьків наду“. Пруг.

Комітет для виставлення пам'ятника на могилах бувших вояків Української Армії в Йозефові — Чехословаччина.

Шануймо пам'ять борців за волю народу!

Нема пяді української землі, що не була б сполокана кровлю її вірних синів і нема здається на світі країни, де не було б могил українського стрільця-скитальця. І на тихім цвинтарі чехословацького містечка Йозефів, де колись був український військовий табор, цих могил аж двадцять. І в них сплять вічним сном ті, що добували волю українському народові, старшини, підстаршини і стрільці Української Армії. Двадцять могил найкращих синів народу на далекій чужині!

Чи ж можемо, чи ж сміємо їх забути? Чи дозволяє нам це наша народня і стрілецька честь? Чи сміємо забути, що — нація це нерозлучна спільнота тих, що живуть, з тими, що жили і що без споминів минулого, без морального зв'язку з цим минулим, нема життя для народу? Чи ж тих двадцять бувших вояків Української Армії не залишили нам по собі великої кількості мрій, поривів, змагань і спогадів слави і приречень пімсти, як і ті, що лягли буйними головами на рідній землі? Чи вони не вказали нам на велику силу всенародньої енергії і безмежної любові до рідного народу і чи їм не належить теж всенародня пошана? Чи їх імена не повинні бути теж записані між іменами тих, що чином свого життя створили найкращу легенду народу?

І хто ж інший, як не їхні колишні товариші мають в першу чергу подбати про те, щоб їх пам'ять як слід вшанувати і їх могили повік заховати? І ми, горстка бувших йозефівських таборитів виявляємо цей обов'язок народньої і стрілецької чести сповнити. Ми склали комітет, якого завданням є поставити пам'ятник на могилах оцих наших борців.

Але нас тут в Йозефові так мало, що ми не всіди цього зробити своїми власними коштами. Тому то ми звертаємося за допомогою. В першу чергу звертаємося до всіх бувших таборитів. Але Вас ми не просимо, ми Вам лише пригадуємо Ваш обов'язок і ми певні, що не буде між Вами ані одного, хто не прислав би своєї жертви на цей пам'ятник. Це ж пам'ятник для тих, які разом з Вами колись воювали, це поклія для тих, які з Вами колись в сірих бараках на чужині переживали дні горя і радості і разом з Вами мріяли про повертати на вільну батьківську землю. Згадайте кожний на хвилину, прожиті в таборі і кожний прихлість, хочби і цей найменший гріш. А нас було колись в йозефівському таборі біля 10.000! Далі звертаємося і до решти нашого громадянства і просимо допомогти нам, щоб цей пам'ятник на могилах наших борців був і трітвій і гідно презентував нашу національну честь перед чужинцями. Ми знаємо, що беремо на себе тяжкий обов'язок, але робимо це з вірою, що наш заклик найде у кожного українця, головню ж у кожного бувшого таборита, належний відгук.

Гроші жертводавців в Ч. С. Р. просимо послати залученою складанкою, а закордонних на адресу: Комітет pro postavení pomníku ukrajinským bojovníkům v Josefově n/M. Czechoslovakia.

За комітет: ст. дес. Петро Дяченко, секретар, стр. Федір Дулеба, скарбник, стр. Матвій Лобаз, голова.

П. С. Всю українську пресу просимо про передрук цього заклику.

Команда Союзу Українських Пластунів Емігрантів (СУПЕ), — одинокою під теперішню хвилю легальної та статутної української пластової організації, влаштує в днях 28 та 29 листопада 1936 р. у Празі (Чехословаччина) „Свято 25-ліття Українського Пласту“. Мета святкування: зробити підсумок виконаної дотепер праці, віддати шану всім тим, що причинилися до розвитку Українського Пласту, з'ясувати теперішнє положення та можливості й на їхній основі намітити дальшу працю.

На програму свята складатимуться: 1) Святочний, поширений загальний Зїзд С. У. П. Е., що відбудеться в суботу 28 листопада 1936 р. пополудні. 2) В неділю 29 листопада вранці відбудеться Пластова Ювілейна Академія (Пластовий гімн, промови — привітання, святочний реферат, націо-

нальний гімн). 3) По Академії буде відкрита Пластова Виставка „25 літ Українського Пласту в Краю та на чужині“.

З нагоди цього свята приготується видання ювілейного Альманаху: „Український Пласт — 1911-1936“. До співробітництва в ньому мають бути запрошені всі визначні пластові робітники — і ті, що з яких небудь причин вже відійшли від Пласту. Завданням „Альманаху“ є: вірно схопити розвиток Українського Пласту зареєструвати досягнення та успіхи нарівні з невдачами, вшанувати пам'ять тих, що відійшли та всіх тих, що заслужилися для Українського Пласту.

Крім цього, буде видане святочне збільшене число „Пластових Вістей“ — тепер одинокого українського пластового періодичного часопису.

Провктується видати пам'яткову відзнаку.

Матеріали для виставки та до „Альманаху“, листи, привітання, датки на влаштування свята та замовлення ювілейних видань слати на адресу:

Sojuz Ukrajinskych Plastuniv Emigrantiv, Praha I, pošt. přihř. 210 ČSR.

ОГОЛОШЕННЯ.

Управа Української Громади в ЧСР подає до загального відома, що в амбулаторії Української Громади в Празі ординація буде перерушена на час від 15. липня до 1. вересня ц. р.

За Управу Української Громади:
Др. М. Галаган в. р. І. Пристай в. р.
голова секретар

Жертви на прес. фонд „У. Ш.“

Філія Укр. Гр. в Ліберці Кч. 500—
Незалежно від тієї суми пожертвували поодинокі члени:
І. Слюсар „ 1—
М. Ванька, В. Дяконюк, І. Турчин, В. Лукачишин по „ 2—
В. Губаль, М. Тхір, І. Саячак, А. Бунда, І. Юзків по „ 3—
В. Личук, І. Пришляк, Р. Вісяник, К. Красюк, П. Шквірко, В. Ілюк, О. Піх по „ 5—
В. Цімерман „ 10—
І. Паславський, М. Дякун, В. Носурак по „ 20—
В. Терлецький „ 50—
М. Зав'язанський „ 2000—

Всім жертводавцям щира подяка, просимо про дальші пожертви!

На фонд потерпілих пожертвували:

Др. Іван Дівок Кч. 100—
Інсп. П. Полівка-К „ 50—

Потерпіли щиро дякують!

Від редакції!

Мали ми намір зі щирим серцем обслужити читача-скитальця та інформувати його про наші справи, справи соборницькі про які найбільше бажає почути наша наболіла душа. Та як у всіх наших визвольних справах, так і в справі видання часопису, мусила лягти колода на шляху (особисті амбіції, недовір'я, заздрість та вузькозорість), а ми її обійти не хочемо.

Уступаємо місце нірвані, а наше число „Українського Шляху“ просимо рахувати першим і останнім.

Рукописів не повертаємо. Непідписаних не поміщаємо. За зміст оголошень редакція не відповідає. Редакція застерігає собі право скорочення та виправлення всіх рукописів. Редакційне замкнення числа 5-го кожного місяця.

OBSAH: Proslov. — Ukrajinská osvobozenecká věc a socialismus. — Skloňme hlavy! — Informační schůze v záležitosti „všeukrajinského kongresu“. — Zprávy z ukrajinského území. — Činnost Ukrajinské Hromady v ČSR. — Drobné zprávy. — Oznámení.

„Ukrajinský Šljach“. Majitel a vydavatel Mykola Zavjanskij, Rychnov u Jablonce n/N., Schillerova ul. č. 358. Řídí redakční kruh. Odpovědná redaktorka Helená Langrová, Liberec-Podávací pošt. úřad Tiskárna František Loos, Praha-Vinohrady, Americká 41.